

**ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ**  
 (ΤΙΤΛΟΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΟΣ) ΚΑΘΩΣ ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΗΝ  
 ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΕΚΟ. ΟΥΑΝΕΣΙ  
 ΔΕ ΤΗΝ ΝΙΚΟ ΚΑΡΑΓΙΩΣ ΤΩΝ ΕΤΩΝ  
 ΔΕΙΝ. ΕΡΕΝ ΕΣΤΗΡΟΠΟΛΟΥ,  
 ΜΕΝΕΛΑΟ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΝ ΤΑΙΣ  
 ΚΑΛΟΤΕΛΑΙ. ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΤΣ  
 ΘΑΕΘΕΙ ΛΗΝ ΜΑΛ ΠΟΤΑΝ,  
 ΤΕΧΝΑΙΩΝ ΜΠΑΡΕ. ΕΝΤΟΥ  
 ΑΡΝΤ ΕΚΚΛΑΝΤ. Ε. Α. ΜΤΟ  
 ΚΤΟΡΟΥΣ ΛΟΡΕΝΣΙ ΘΕΡΜΩΝ  
 ΠΕΤΕ. ΧΑΡΟΤΣ ΜΟΥΡΑΚΑ.  
 ΤΟΡΑΝΣ ΠΑΤΕΡ ΡΕΛΑ ΤΑΛΑΝΕΣΙ ΜΑΥΡΗ ΜΕΚΕ ΠΙΝΤΟΣ  
 Ν. ΠΕΡΑΝΤΟΝΑΚΕΣ. ΒΑΓΓΕΛΕΣ ΕΣΤΗΝΒΑΛΕΙΟΥ.  
 ΑΣΤΗ-ΦΕΡΝΤΙΝΟΝ ΛΕΑΝ. ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΦΟΝΤ.  
 ΑΥΤΕΛΛΗ ΕΥΡΑΤΗΣΟΝΑΥΑ. ΗΡΩ ΝΙΚΟΛΟΥ  
 ΑΣΤ. ΕΙΜΕΙΟΥΣ ΚΙΝΙ. ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΥΤΑΣ. ΜΑΙΝΑ  
 ΚΑΝΤΙΝΚΑΝ. ΒΑΡΕΡΟ ΜΑΥΡΩΝ. Ρ. Α. ΓΕΒΕΝ  
 ΕΟΝ. ΤΗ ΓΑΝΑΝΣΕ ΑΝΝΕΤ ΑΛΤΑΝ. ΠΑΥΛΟΣ ΜΑ  
 ΤΕΣ. ΤΕΚΛΑΣ ΜΑΚΕ. ΑΣΠΕΝ ΠΑΡΕΛ. Ε. ΚΟΡ  
 ΜΙΛΙΣ. Γ.Κ. Χ. ΤΟΝΑΤΕ. ΤΩΝ ΚΕΝΑΜΑ. Α. ΣΑΥΡΑΝ  
 ΕΣΤ. ΔΕΜΑΤΕΡ-ΠΙΤΛΕ. ΜΑΡΚΟΣ Α. ΚΑΡΑΚΟΝΙΣ. ΜΑΥΣ  
 ΚΕΒΑΛΕ. Ο. ΜΟΥΡΩΙ ΛΡΟΦΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΛΙ.

## Η φάκα

της Ηρώς Νικοπούλου

ΒΥΘΙΖΟΜΑΙ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΤΩΝ ΣΕΝΤΟΝΙΩΝ. Τον βλέπω κόντρα στο φως, είναι πολύ ψηλός, βρίσκει ταβάνι. Μου λέει να γυρίσω πλευρό. Τον δυσκολεύω έτσι, λέει. Αισθάνομαι ταπεινωμένη, αλλά δεν τον νοιάζει. Εκείνος κοιτάει να κάνει την δουλειά του στα γρήγορα και να φύγει. Πρέπει να περάσει και από τους άλλους. Τον περιμένουν. Το μπίπερ του κουδουνίζει συνέχεια. Η υπεύθυνη του ορόφου όλο τον αναζητά. Του ανακοινώνει τα νούμερα των δωματίων που πρέπει να επισκεφτεί επειγόντως. Δεν τον ενδιαφέρουν οι δικές μου ευαισθησίες, ούτε η δύσκολη περίπτωσή μου. Όλα δύσκολα είναι εδώ μέσα, τον ακούω που μουρμουράει σαν παρηγορητικά. Ούτε κι έχω την πολυτέλεια να του επιβάλλω τίποτα, το αντίθετο, βρίσκομαι απολύτως στην διάθεσή του, στην εξουσία του. Κι όχι μόνο εγώ, τελικά. Με όλους έχει τον τρόπο του, ξέρει να επιβάλλεται. Μόλις ανοίγει την πόρτα, τους βγάζει όλους έξω με προσποιητή ευγένεια. Όποιος κι αν είναι μέσα, τον πετάει έξω με το γάντι. Ούτε τους δικούς μου αφήνει. Δεν ανέχεται μάρτυρες για ό,τι συμβαίνει μέσα στο δωμάτιο. Αν έχει τα κέφια του με προσέχει κάπως, αλλιώς με κοιτάει μηχανικά κι ύστερα με παρατάει περίπου σύξυλη και τότε αισθάνομαι χειρότερα από πριν. Καμιά φορά, όταν δεν πονάω πολύ και έχω την πολυτέλεια της σκέψης, ελπίζω πως ίσως βελτιωθούν λίγο τα πράγματα, αλλά ματαίως. Κάποτε, που τόλμησα δειλά να διαμαρτυρηθώ, το πλήρωσα ακριβά. Τα έκανε όλα ακόμα πιο άγαρμπα και βιαστικά, λες κι ήθελε να μ' εκδικηθεί, σαν να μ' έχει του χεριού του. Απορώ, δε φοβάται μήπως παραπνεθώ στη διεύθυνση.

Εκθές, που ήταν στις μεγάλες του γλύκες, χαζογέλασε δείχνοντάς μου τις απαίσιες κίτρινες δοντάρες του και μου ανακοίνωσε πως θα αναγνώριζε

την πλάτη και τον κώλο μου ανάμεσα σε άλλους εκατό· αν όμως πέφταμε μούρη με μούρη –έτσι είπε– στο δρόμο, στο φως του ήλιου, μάλλον δεν θα του περνούσε καν από τον νου ότι μ' έχει ξαναδεί! Όστε τελικά κοιτάζει κιόλας! Έμεινα άφωνη. Δεν ξέρω γιατί το ξεστόμισε αυτό, ίσως το θεώρησε εξυπνάδα. Αγχώθηκα περισσότερο απ' όσο έχω αγχωθεί κοντά ένα μήνα κλεισμένη εδώ μέσα, κι έκλαιγα με τις ώρες. Και πόνεσα όσο όλα τα σωληνάκια κι οι πεταλούδες μαζί που μου έχουν βιδώσει στις φλέβες. Κόντευα να σκάσω σαν βατράχι από την αεροφαγία κι από το κακό μου. Όταν τελικά αποκοιμήθηκα, είδα στον ύπνο μου νεροφίδες να τυλίγονται γύρω μου και να με γλιστράζουν με το σάλιο τους. Θα φταίνε οι οροί, όλο στάζουν.

Κλείνω τα μάτια, προσπαθώ να συναρμόσω τις σκέψεις μου. Ακούω μουρμουρητά απ' το διάδρομο, κάποιος δίπλα φωνάζει επίμονα έναν άλλο, ακούγονται μαλακά συρσίματα στο πλαστικό του δαπέδου και μια χλιαρή ριπή χλωριούχου αέρα γλιστράει από την χαραμάδα. Βλέπω την πόρτα ν' ανοίγει αργά. Έφτασε κιόλας η ώρα για την επόμενη νοσηλεία.

Πότε θα τελειώσει όλο αυτό; Κι ούτε που τολμώ να το πω σε κανέναν. Και τι να πω, δηλαδή; Ντρέπομαι. Εκεί ποντάρει κι αυτός άλλωστε.

Και μικρή ντρεπόμουν. Σπάνια δεχόμουν να μπω ενεργά σ' αυτό το παιχνίδι. Μου άρεσε όμως να παρατηρώ. Έβλεπα τ' άλλα παιδιά αναψοκοκκινισμένα να βογκάνε τάχα από πόνο κάτω από το πλαστικό στηθοσκόπιο και τα αδέξια πεινασμένα ζουλήγματα του αγοριού –πάντα αγόρι– που έκανε το γιατρό. Έβλεπα τα κορίτσια, μέσα από την πρόφαση μιας αδηφάγας αθωότητας, να προσφέρονται με μισόκλειστα μάτια και μισάνοιχτα χείλια, και κάτι λυσσομανούσε και ταυτόχρονα λιγωνόταν μέσα μου. Μια μόνο φορά το καταδέχτηκα, και αφέθηκα να πειστώ να γίνω για λίγο «ασθενής»· μόλις όμως ξάπλωσα και άρχισε ο «γιατρός» να διατάζει πάνω από το κεφάλι μου γδύσου, γύρνα, βήξε, σκύψε· φρένιασα. Έξαλλη, κλώτσησα δυνατά τον συμπαίκτη μου, κατακύλησα αναμαλλιασμένη από το τραπέζι-κρεβάτι και στούμπισα δυνατά με το κεφάλι στο πάτωμα. Τότε, αν κρίνω από τις διηγήσεις της μάνας μου και τα γέλια των μεγάλων κάθε που μιλούσε για το περιστατικό, τα είχα καταφέρει. Είχα διαφύγει τον κίνδυνο του εξευτελισμού.

Η Ηρώ Νικοπούλου (Αθήνα, 1958) είναι συγγραφέας και ζωγράφος. Τελευταίο της βιβλίο, η συλλογή διηγημάτων *Ασφαλής πόλη* (Γαβριλίδης).